

«Θ' ανοί-ξει η Α-γιά Σο-φιά και θα λει-τουρ-γη-θεί. Έ-νας ε-ξα-δά-κτυ-λος βα-σι-λι-άς θα εί-ναι τό-τε»

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ο πατήρ Ηλίας Διαμαντίδης γεννήθηκε το 1880 στο χωριό Χουρμικιάντο των Σουρμένων του Πόντου. Το 1918 η ζωή τους, όπως και όλων των Ελλήνων του Πόντου, έγινε αφόρητη από τις βιαιότητες των Τούρκων.

Έτσι με την οικογένεια του πήγαν στο Βατούμ της Γεωργίας όπου ήταν εγκατεστημένη η κόρη του Αγάπη. Έμεινε στο χωριό Μαχμουτία Makhmudiye, λίγο έξω από το Βατούμ, σε μια μεγάλη έκταση στο βουνό.

Ο Ηλίας ήταν προκομμένος και αγαπούσε πολύ τον Θεό. Στενοχωριόταν όμως που δεν ήξερε γράμματα. Φάνηκε λοιπόν κάποτε στον ύπνο του Άγγελος και άρχισε να του μαθαίνει γράμματα, ψαλτική και αγιογραφία. Κάθε βράδυ τον έβλεπε στον ύπνο του και συνέχιζε το μάθημα του, μέχρι που έμαθε ο Ηλίας να διαβάζει, να γράφει καλά, να ψέλνει και να αγιογραφεί. Τις Κυριακές έφελνε στην Εκκλησία του Τιμίου Σταυρού, στο χωριό Τσίτα των Σουρμένων. Ήταν εξαιρετικά καλλίφωνος και έφελνε με ευλάβεια, όπως είχε διδαχθεί από τον Άγγελο. Έχοντας αγάπη και έφεση για την προσευχή, ξυπνούσε πάντα νωρίς για να προσεύχεται.

...Έ-κτός ά-πό τά πολ-λά θαύ-μα-τα πού έ-κα-νε προ-έ-λε-γε γε-γο-νό-τα πού έ-πα-λη-θεύ-ο-ν-ταν, για-τί εί-χε τό προ-ο-ρα-τι-κό χά-ρι-σμα. Εί-πε στήν όρ-φα-νή

Αὐ-γού-λα κά-πο-τε: **«Κο-ρί-τσι μου, Αὐ-γή, αὐ-τόν τόν δρό-μο πού βα-δί-ζεις σ' αὐ-τόν θά μεί-νεις καί θά βγεῖς στό τέ-λος κα-θα-ρή. Θά πᾶς στόν οὐ-ρα-νό Χρι-στοῦ νύμ-φη. Ρώ-τη-σα τόν ἄ-η-Νι-κό-λα καί μοῦ εἶ-πε πώς ἡ Αὐ-γή θά πά-ει Χρι-στοῦ νύμ-φη ἐ-πά-νω. Ἐ-σύ δέν θά παν-τρευ-τεῖς».** Πολ-λοί τήν ζή-τη-σαν νά τήν παν-τρευ-τοῦν. Ἐγι-νε ὅμως ὅπως προ-έ-βλε-ψε ὁ π. Ἡλί-ας.

Ὅ,τι εἶχε ὁ ἄλλος στήν καρδιά του τό γνώριζε καί πολλές φορές τό ἔλεγε. Ξεκινοῦσαν νά ῥθοῦν στήν Ρωσσία μερικοί ἀπό τόν Πόντο καί αὐτός τό γνώριζε. Ξεκίνησαν κάποτε τρεῖς Ἑλληνες ἀπό τό χωριό Ἀχαλσενί γιά νά τόν ἐπισκεφθοῦν. Ἐχασαν τόν δρόμο καί νυχτώθηκαν στήν ὑπαιθρο. Ὁ π. Ἡλίας ἀνέφερε γιά τούς τρεῖς πού χάθηκαν καί μόλις ἔφθασαν τούς εἶπε: **«Καλά εὐλογημένοι, πῶς χάσατε τόν δρόμο καί ταλαιπωρηθήκατε;».**

Ἐ-λε-γε με-ρι-κές φο-ρές: **«Σή-με-ρα θά ἔλ-θουν οἱ τά-δε, πι-στεύ-ουν καί θά γί-νουν κα-λά»,** ἢ **«αὐ-τός πού ἔρ-χε-ται δέν πι-στεύ-ει- καί δέν θά γί-νει κα-λά»,** καί γι-νό-ταν ὅ-πως ἔ-λε-γε ὁ π. Ἡ-λί-ας. Ἄλ-λο-τε ἔ-βλε-πε μέ τό χά-ρι-σμά του κά-ποι-ον πού ἐρ-χό-ταν νά τόν δῇ καί -εἶ-χε χα-θῇ στό δά-σος. Τό-τε ἔ-στελ-νε ἓνα γνω-στό του στό ση-μεῖ-ο πού βρι-σκό-ταν ὁ χα-μέ-νος, τόν εὖ-ρι-σκε καί τόν ἔ-φερ-νε κο-ντά του. Εἶ-πε κά-πο-τε: **«Ἐρ-χε-ται ὁ Πέ-τρος καί ἔ-χει αὐ-τήν τήν ἄρ-ρώ-στια καί θά γί-νει κα-λά. Πέ-ντε ἡ ὥρα τό πρωί θά εἶ-ναι ἐδῶ»,** καί ἔτσι ἔγι-νε.

Συ-χνά προ-φή-τευ-ε λέ-γον-τας: **«Θά ῥθεῖ ἓ-νας και-ρός πού θά γί-νουν οἱ ἄν-δρες γυ-ναῖ-κες καί οἱ γυ-ναῖ-κες ἄν-δρες. Τό-τε θά πέ-σει με-γά-λη κα-τά-ρα στόν κό-σμο. Θά γί-νει πό-λε-μος στήν Κων-σταν-τι-νού-πο-λη καί ὁ Ρῶσ-σος θά νι-κᾷ ἡ θά πά-ει ὡς τόν Εὐ-φρά-τη πο-τα-μό. Θ' ἄ-νοί-ξει ἡ Ἀ-γιά Σο-φιά καί θά λει-τουρ-γη-θῇ. Ἐ-νας ἐ-ξα-δά-κτυ-λος βα-σι-λι-άς θά εἶ-ναι τό-τε».**

Καί ἔ-λε-γε: **«Ξύ-πνα Ρωσ-σί-α καί δρά-ξον τά ὅ-πλα σου».** Δη-λα-δή ἔ-λα σέ με-τά-νοι-α, σέ πί-στη καί ἀ-πόρ-ρι-ψε τήν ἀ-θε-ί-α.